

31 Αύγουστου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Τά καταθέσια τῆς τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει
ναῶ αὐτῆς τῷ ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις.
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιθ΄ 16-26.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Σεπτεμβρίου, Πρό τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. στ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. γ΄ 13-17.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
Κ.Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ (Α΄ ἐκδ., σχῆμα 20x26 ἐκατ., σελ. 432)

Οἱ Πατριαρχικές Ἀποδείξεις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου γιά τίς ἐορτές τῶν Χριστουγέννων καί τό Ἅγιο Πάσχα, οἱ Κατηχητήριοι Λόγοι γιά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή καί τά μηνύματα γιά τήν ἡμέρα τῆς Ἰνδίκτου (1η Σεπτεμβρίου), ἡ ὁποία εἶναι Ἡμέρα προσευχῆς ὑπέρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἐκδόθηκαν σέ αὐτόν τόν πολυτελεῖ Τόμο. Τήν νέα ἐκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσέφερε στόν Παναγιώτατο ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος, Γενικός Διευθυντής τοῦ Ὁργανισμοῦ, τό Σάββατο 1η Ἰουνίου, γενόμενος πρός τοῦτο δεκτός ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου, ὁ ὁποῖος παρέλαβε τήν ἐκδοση μέ συγκίνηση καί πνευματική χαρά.

ΟΣΙΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΟΥ

ΦΩΝΗ ΕΞ ΟΡΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΙΟΥ. ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ (Α΄ ἐκδ., σχῆμα 14x24 ἐκατ., σελ. 272)

Ἐνα βιβλίο ἀφιερωμένο σέ μία ἀπό τίς φωτεινότερες μορφές τῆς σύγχρονης Ὁρθοδοξίας, τόν ὁσιο Δανιήλ Κατουνακιώτη († 8 Σεπτεμβρίου 1929). Στό Α΄ μέρος, τό «Συναξάρι τοῦ Ὁσίου Δανιήλ», παρουσιάζονται ὁ βίος του, ἡ ἄρτια θεολογική παιδεία του καί τό αὐστηρό ἀσκητικό ἦθος του. Στό Β΄ μέρος παρατίθενται 24 Ἐπιστολές, λόγοι καί ὁμιλίες του, κείμενα στά ὁποῖα ἀναδεικνύεται ὄχι μόνο ὁ ἐμβριθής καί ἐγκριτος θεολόγος, ἀλλά καί ὁ πεφωτισμένος ἀσκητής. Στίς 20 Ὀκτωβρίου 2019 ἐγινε ἡ ἀγιοκατάταξή του ἀπό τήν Α.Θ.Π., κ.κ. Βαρθολομαῖο.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῦ 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 73ον

31 Αύγουστου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 35 (3770)

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Τούς ἐξ Ἑβραίων χριστιανούς ἀφορᾷ ἡ σημερινή Ἀποστολική διήγηση. Σκοπός τοῦ Ἀποστόλου εἶναι νά καταστήσει σαφεῖς τίς διαφορές τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ στήν Παλαιά Διαθήκη, πρός τή λατρεία τοῦ Σαρκωμένου Λόγου μέσα στήν Ἐκκλησία Του. Γιά τόν λόγο αὐτό, προβαίνει σέ μία λεπτομερῆ καταγραφή τῆς χειροποίητης Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου, πού συνιστοῦσε πάντοτε τό ἱερότατο σημεῖο τῆς ἰουδαϊκῆς θρησκείας. Ἀναφέρεται στίς λατρευτικές διατάξεις καί τό γήινο θυσιαστήριο, τό πρῶτο μέρος τῆς Σκηνῆς, πού ὀνομαζόταν «Ἅγια». Στή συνέχεια, περιγράφει τά «Ἅγια τῶν Ἁγίων» καί ἀναφέρεται στή λειτουργική διακονία τῶν ἱερέων, ἡ ὁποία περιοριζόταν στά «Ἅγια», ὡς καί σέ ἐκείνη τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὁ ὁποῖος, μία φορά τόν χρόνο, εἰσερχόταν στά «Ἅγια τῶν Ἁγίων», γιά νά προσφέρει αἱματηρή θυσία γιά τόν ἑαυτό του καί τίς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ.

Ὁ προσφερόμενος καί θυσιαζόμενος Χριστός

Ἀκολούθως, ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρεται στήν ἀχειροποίητη σκηνή τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Χριστός εἰσέρχεται γιά πάντα, προσφέροντας διαρκή θυσία, ὄχι αἷμα τράγων καί ταύρων, ἀλλά τό δικό Του Αἷμα, πού ἐξασφαλίζει στούς ἀνθρώπους τήν αἰώνια λύτρωση. Αὐτή ἡ εἰκόνα τοῦ ἀενάως προσφερόμενου καί θυσιαζόμενου Χριστοῦ γιά τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ βάση τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς λατρείας, τό ἐπίκεντρο τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπου δεσπόζουσα θέση κατέχουν ἡ θεία Λειτουργία καί τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Ὁ Χριστός, συνομιλώντας μέ τή Σαμαρείτιδα στή γνωστή εὐαγγελική περικοπή, χαρακτηρίζει τόν Θεό «Πνεῦμα», ὁ ὁποῖος προσκυνεῖται καί

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. θ' 1-7)

Τό παλαιό ἁγιαστήριο, τύπος τοῦ νέου

Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή δικαιώματα λατρείας τό τε Ἅγιον κοσμικόν. Σκηνή γάρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἡ τε λυχνία καί ἡ τράπεζα καί ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἣτις λέγεται Ἅγια. Μετά δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνή ἡ λεγομένη Ἅγια Ἀγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον καί τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσοῦν ἔχουσα τὸ μάννα καί ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διὰ παντός εἰσίσαισιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὁ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἁγνομάτων.

λατρεύεται παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὁ κάθε χριστιανός, δηλαδή, μπορεί ὅπουδῆποτε καὶ ὅποτεδῆποτε νὰ ἐκδηλώσει τὰ αἰσθήματα τῆς λατρείας του πρὸς τὸν Θεό, διὰ τῆς προσευχῆς. Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ συναποτελοῦμε τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ συμμετέχουμε στὴν κοινοτική λατρευτική ζωή, πού ἐξελίσσεται καθημερινά στὸν χώρο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ὅπου ἀπὸ κοινοῦ προσφέρουμε στὸν Θεό τὴ λατρευτική μας προσκύνηση, πού, ἂν καὶ τελεσιουργεῖται μὲ ὑλικά στοιχεῖα, ἐντούτοις ξεφεύγει ἀπὸ τὰ γήινα πλαίσια καὶ ἀνάγει τοὺς πιστοὺς στὴ βίωση τῶν ἀγαθῶν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Γιατί, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ὁρθόδοξη λατρεία· ὁ εἰκονισμός καὶ ἡ προτύπωση τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ λαμπρότητα τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τῶν ἀμφίων τῶν κληρικῶν. Αὐτό πού, σέ ἄλλες περιπτώσεις, θά μπορούσε νὰ χαρακτηριστεῖ περιττή ἢ καὶ προκλητικὴ πολυτέλεια ἢ καὶ ἀπομεινάρει τοῦ ἐνδοξου βυζαντινισμοῦ, δέν φανερώνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐσχολογική εἰκόνα τῆς δόξας καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ναοὶ ἐκπέμπουν τὴ λάμψη τῶν οὐρανῶν

Ἔτσι πρέπει νὰ ἐκλαμβάνουμε τὴ λαμπρὴ καὶ ἀπαστράπτουσα εἰκόνα τῆς θείας λατρείας, ὅπου οἱ ναοὶ μας μετατρέπονται σέ παλάτια τοῦ οὐρανοῦ καὶ οἱ μαυροφορεμένοι, στὴν καθημερινή τους ζωὴ, κληρικοὶ μας, σέ ἀγγέλους φωτός, πού δοξάζουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ οὐρανοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ, ὅμως, συχνά, φωνές ἄγευστες τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος, ἐπιχειροῦν τὸν σκανδαλισμό καὶ τὸν

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἡ πρώτη σκηνὴ εἶχε λατρευτικὲς διατάξεις, καθὼς καὶ τὸ πρῶτο μέρος, πού λέγεται «Ἅγιον κοσμικόν», καὶ συμβόλιζε ὅλο τὸν κόσμον. Κατασκευάστηκε λοιπὸν ἡ πρώτη σκηνή, στὴν ὁποία ἦταν ἡ ἐπτάφωτη λυχνία, ἡ τράπεζα καὶ οἱ δώδεκα ἄρτοι τῆς προθέσεως. Μετά τὸ δεύτερο καταπέτασμα, ὑπῆρχε τὸ μέρος τῆς σκηνῆς πού λέγεται Ἅγια Ἀγίων, ἡ ὁποία εἶχε χρυσὸ θυμιατήριον καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, πού ἦταν καλυμμένη ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς μὲ χρυσό, μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχαν ἡ χρυσὴ στάμνα, πού περιεῖχε τὸ μάννα, ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν πού βλάστησε, καὶ οἱ πλάκες τῆς διαθήκης· ἐπάνω ἀπὸ αὐτὴ ἦταν τὰ ἔνδοξα Χερουβίμ, τὰ ὁποία ἐπεσκίαζαν τὸ ἱλαστήριον· ἀλλὰ γι' αὐτὰ δέν θά μιλήσουμε τώρα μὲ λεπτομέρειες. Ἐνῶ ἔτσι ἦταν αὐτὰ κατασκευασμένα, στὴν πρώτη σκηνή (στά Ἅγια) εἰσέρχονταν πάντοτε οἱ ἱερεῖς πού τελοῦσαν τὶς λατρευτικὲς ἀκολουθίες, στὴ δευτέρῃ σκηνῇ (Ἅγια Ἀγίων) εἰσέρχεται μόνον ὁ ἀρχιερεὺς μὴν φορά τὸν χρόνο, πάντοτε μὲ αἷμα, τὸ ὁποῖο προσφέρει ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ καὶ τῶν ἐξ ἁγνοίας ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

κλονισμό τῆς πίστεώς μας, ἐπικαλούμενοι τὴ δῆθεν πολυτέλεια τῆς θείας λατρείας, ἃς ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τὴν τοποθέτηση ἑνὸς σύγχρονου Ἀγίου: «Σὰς εἶναι ἀδιανόητο γιατί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπιτρέπει τόση ἐσωτερικὴ λάμψη: πολυτίμες εἰκόνες, ἀσημένια καντήλια, χρυσὰ δυσκοπώδη, ἀκριβὰ ἄμφια καὶ ἄλλα ἀκριβὰ πράγματα. Ἐπειδὴ θέλει ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκθαμβωτικὴ λάμψη νὰ θυμίσει στοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰώνια λάμψη τῶν οὐρανῶν. Νὰ τοὺς τραβήξει, ἔστω καὶ γιὰ μὴν στιγμή, ἀπὸ τὴ γήινη ἀθλιότητά τους καὶ νὰ τοὺς προειδοποιήσει γιὰ ἐκεῖνον τὸν ἄλλο κόσμο, τὴν οὐράνια πατρίδα τους, τὸ βασίλειο τῆς αἰώνιας εὐτυχίας καὶ τῆς αἰώνιας χαρᾶς. Νὰ τοὺς παρουσιάσει –ὅσο εἶναι δυνατό στὴ γῆ– μὲ τρόπο ὑλικό καὶ συμβολικό, ἐκεῖνη τὴν πολυτέλεια καὶ ἐκεῖνο τὸν πλοῦτο πού εἶναι γεμάτος ὁ πνευματικὸς κόσμος καὶ μὲ τὰ ὁποία πρέπει νὰ γεμίζει ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ, πού εἶναι κλεισμένη στὸ σῶμα, ὅπως εἶναι κλεισμένη μέσα στοὺς πέτρινους τοίχους τοῦ ναοῦ ὅλη ἐκεῖνη ἡ λάμψη».

Ἄς μετέχουμε στὴ λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, μὲ συνέπεια καὶ θερμὴ ἐσωτερικὴ διάθεση, γευόμενοι ἀπὸ αὐτὴν τὴ ζωὴ τὰ ἀγαθὰ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν!

Ἀρχιμ. Ἐ. Οἰκ.